

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

C. Cederfeldt de Simonsen,
Elisabeth Cederfeldt
de Simonsen,
født Castenschiold.
1883.

Ved

Kammerherreinde

Elisabeth Cederfeld de Simonsens

Jordefærd

den 15de September 1883.

I Rørup Kirke. Før Talen.

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden,
Som her sig sænker over Livet ned;
Naar Dagen evig klar er hist oprunden,
Og Lys omstraaler hvert af mine Fjed!

Tænk, naar engang er løst hver jordisk Gaade,
Besvaret hvert Hvorfor, jeg grunded paa,
Men kunde ej med al min Grublen raade,
Tænk, naar jeg Herrens Vej skal klart forstaa!

Tænk, naar engang hver Hjertesorg er slukket,
Hver Vunde lægt, og stillet hvert et Savn,
Hver Smertens Taare visket af, og Sukket,
Det dybe, kvalt i Kjærlighedens Favn!

Tænk, naar engang med utildækket Øje
Jeg ham skal se, hvem her jeg tro'de paa,
Tænk naar jeg hist mit Knæ skal for ham bøje,
Naar jeg med Tak skal for hans Aasyn staa!

Tænk, naar engang jeg uden Synd skal leve,
Hver Tanke ren, hver Gjerning uden Brøst,
Naar aldrig jeg behøver mer at bæve
For Muligheden af en syndig Lyst!

Tænk, naar engang i Himlens gyldne Sale
Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
I Lyset om et evigt Liv skal tale
Og om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

Væk, Jesus, denne Tanke i mit Hjærte,
Hver Gang mig Vejen tykkes lang og slem!
Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
Og lokke Smilet gjennem Taarer frem.

Ja „Tænk naar engang den Taage er forsvunden,
Som her sig sænker over Livet ned“;
tænk, naar vi, som Apostelen stiller os i Udsigt,
ikke længere skulle sé kun Spejlbilledet af Til-
værelsen, men dens fulde Virkelighed, ikke læn-
gere skulle nøjes blot med en Gaadetales om det
Højeste og Dybeste, men stilles Ansigt til Ansigt
med den levende Gud, og komme til at erkjende,
som vi og ere kjendte (1. Kor. 13, 12): hvilken
Fryd maa det ikke være! Og hvor kan ikke alle-
rede blot Tanken derom sødt dæmpe selv den
bittreste Smerte

Og lokke Smilet gjennem Taarer frem!
Men i sin Naade forunder Herren vor Gud os
undertiden endogsaa en Forsmag paa denne Him-
melglæde eller ialtfald paa en Del af den, og det
ikke sjælden naar vi ere meget bedrøvede. Naar
vi have mistet Nogen af dem, som vort Hjerter
har hængt ved, saa drages ikke sjælden det Taage-
slør bort, som under sædvanlige Omstændigheder
saa ofte hindrer os i at sé Guds Kjærlighed saavel
i Smaat som i Stort. Og saa svinder jo ogsaa
den Taage, som saa tidt har nedsænket sig mellem

os selv og dem, som vi elske, saa vi ikke ret kunne sé og kjende dem, som de i Sandhed ere, og faae Syn for det bedste, som bor i dem, det som udgjør deres inderste Væsen og deres sande Natur. Saa komme de kort sagt til at staa for os i en forklaret Skikkelse, frigjorte for al den Skrøbelighed, som saa ofte hindrer os i at faa det rette Indblik i deres Sind og Hjertelag. Og saaledes er det jo ogsaa Tilfældet her, idet vi nu samles her i Guds Hus for at sige den kjære Hensovede, som hviler her i denne Kiste, det sidste Farvel. Saa staar ogsaa hun for os i en forklaret Skikkelse, og saa mindes vi med Glæde, midt under vor Sorg over hendes Bortgang, Alt hvad hun har været for os, for sin Søn, hvem hun elskede over Alt i Verden, for hans Hustru og deres Børn, og for alle os Andre, der have staaet hende nær. Og skulde vi med Ord udtale, hvad der rører sig i vore Hjerter i et Øjeblik som det nærværende, skulde vi skildre hendes Personlighed og udtale os om, hvad hun har været for os, saa vilde vi først sent komme til Ende med Alt, hvad vi skulde have sagt. Men hun havde jo selv ønsket, at der ikke skulde holdes nogen Lovtale over hende; thi hun følte sig som en Synder for Gud. Det Eneste, hun begjærede, det var en Bøn til Herren af dem, der vare hende kjære og dyrebare. Og naar vi nu ville efterkomme dette Ønske, hvad ligger da vel nærmere for os end at mindes Apostelordet: „Siger altid Gud og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres

Jesu Navn“ (Eps. 5, 20.), og saa i Overensstemmelse med dette Ord at lade den Bøn, vi frembære, være en Takkebøn til Herren, baade for hvad han har givet os i hende, og for hvad hun selv har modtaget af hans naaderige Haand.

Ja, idet vi velsigne hendes Minde, og idet vi med taknemmelig Glæde tænke tilbage paa, hvad hun har været for os, saa føle vi, at det dog først og sidst er dig Gud Fader, som skal have Tak for, hvad hun har virket og udrettet; thi du skaber jo ikke Menneskehjernerne som tomme Tavler, hvorpaa man kan skrive, hvad det skal være. Men du giver os hver især vore Anlæg og Evner, vore Kræfter og Tilbøjeligheder, og saa giver du os altid den bedste Lejlighed til at udvikle, hvad der saaledes er os medfødt, saaat det, om vi blot selv ville, kan blive til Velsignelse og Glæde baade for os selv og Andre. Og saaledes har du da ogsaa givet hende, hvad der har gjort hende kjær og dyrebar for os. Du har givet hende et kjærligt Sind, som paa saa mange Maader gav sig Vidnesbyrd i hendes Liv; du har givet hende et ydmygt Hjerte, som bragte hende til med Ærefrygt at bøje sig for Alt, hvad der i Virkeligheden var Stort og Ophøjet; og du har givet hende den Pligtfølelse og Samvittighedsfuldhed, som var saa betegnende for hendes Personlighed. Det var dine Vuggegaver til hende, det var, hvad du fra Fødselen havde skjænket hende, for at hun kunde komme til at udfylde den Plads, som du havde tiltænkt hende i Livet.

Og saa lagde du ikke blot hendes Vej for hende, i mange Henseender lys og klar; men du gav hende ogsaa din Bistand og Velsignelse til at udvikle disse Naturgaver, saaledes at ogsaa hendes Liv kunde komme til at staa som et Vidnesbyrd for os om, at alle Ting tjener dem til Gode, som elske dig (Rom. 8, 28.). Derfor give vi *dig* Æren for Alt, hvad hun udrettede af Godt og Velsignet, og derfor sige vi dig af Hjertet Tak for Alt, hvad hun har været for os, medens hun levede blandt os.

Og som vi takke dig for hendes Liv, saaledes takke vi dig ogsaa for hendes Død, og da navnlig fordi du kaldte hende bort fra os i det rette Øjeblik, forinden den Sygdom, hvoraf hun led, var bleven hende for tung en Prøvelse, og forinden Smærterne vare blevne hende uudholdelige. Og saaledes være da ogsaa vor Tak bragt dig, fordi du i din Naade forundte hende at have sine Kjære omkring sig til at bringe hende Lindring og Trøst og til at vise hende den Deltagelse, som hun trængte til i sin hjælpeløse Tilstand.

Men mest være du dog lovet for den Trøst, du har givet os imod Dødens Bitterhed, idet du ved din enbaarne Søns Opstandelse fra de Døde har givet os et sikkert Pant paa, at ogsaa vi skulle opstaa og gaa frem til nyt Liv, ja til Evighedens salige Glæde, dersom vi tro paa ham. Han har jo selv sagt os, at han er gaaet bort for at berede os Sted (Joh. 14, 2.), nemlig i de evige Boliger, hvor vi skulle mødes baade med ham selv og med alle dem, med hvilke vi her i Livet

have været forbundne i Tro og Kjærlighed. Og fordi vi vide dette, derfor er den mørke Grav kun ligesom en Port for os, hvorigjennem vi indgaa til Livet, det evige Liv med al dets Herlighed og Glæde, ja ligesom Døren til Festsalen, hvor Juletræet staar tændt med sine Lys og sin Herlighed. Lad saa kun vore Kjære gaa derind En efter den Anden, ind til Hvilen efter Kampen og til Glæden i dens Glans: vi kunne da vel ikke undlade at savne dem; men vi vide jo, hvor de ere, og vi vide, at engang skal Døren aabne sig og lade os selv komme derind, og saa skulle vi mødes med dem og atter faa dem at sé, ikke skrøbelige og ufuldkomne som vi kjendte dem her paa Jorden, men salige og fuldkomne og fri for al Synd og Skrøbelighed. For dette takke vi dig, Herre, ja takke dig af ganske Hjerte, fordi vi naar vi tænke paa Døden eller naar den krydser vor Vej og berøver os dem, som vi elske, fordi vi saa ikke behøve at sørge som de, der ikke have Haab (1. Thes. 4, 13.), men som de, der midt under Sorgen og Savnet kunne udbryde med Apostelen: Lovet være Gud og vor Herre Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har igjenfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de Døde, til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlen til os (1. Pet. 1, 3 f.)! Amen.

Efter Talen.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar,
Did op, hvor Faderhuset staar,
Højt over Kors og Grave;
Hvor Himmelbroderen, Guds Søn,
Jo har beredt en Plads saa skjøn
For dem, som Hjemvee have.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did, hvor det store Stævne staar,
Der Husets Børn skal samle;
Hvor altid de skal sammen bo,
Som did fandt Vej i Jesu Tro,
De Unge med de Gamle.

O Gud ske Lov! det hjem ad gaar
Did, hvorhen Synd og Død ej naar,
Hvor glemt er Jordens Møje,
Hvor Sjælen ved sin Frelzers Bryst
Skal drikke Livets fulde Lyst
Alt af hans Straaleøje.

Thi vil vi da med Frydesang
Hin Støvets korte Pilgrimsgang
Fuldrøstig gaa her nede!
Igjennem Trængsel, Nat og Død
Til Himlens lyse Morgenrød
Guds Engle skal os lede.

Ved Graven.

Jeg véd mig en Søvn i Jesu Navn,
Der kvæger de trætte Lemmer,
Der redes en Seng i Jordens Favn,
Saa moderlig hun mig gjemmer,
Min Sjæl er hos Gud i Himmerig
Og Sorgerne sine glemmer.

Fred er Kirkens Velkomstord,
Dens Farvel paa denne Jord;
I vor Daab det til os lød,
Skal gjenlyde i vor Død;
Fred med Eder, Herrens Fred
Med Guds Folk og Menighed,
Nu og i al Evighed.

Tag vemodsfuldt Farvel,
Du kjære gamle Sjæl,
Som midt i megen Lykke
Dog følte Dødens Skygge,
Som blev saa træt heneden,
Kun ej af Kjærligheden.

Hav Tak for hvert dit Fjed
I nidkjær Hjælpsomhed,
For Hjertets varme Kilde,
Som nu først lod sig stille!
Hav Tak fra dine Kjære, —
Dem var Du kun til Ære.

Saa livfuld var din Aand,
Saa virksom var din Haand,
At Ild der var tilbage
Højt op i Støvets Dage!
Dog Aanden maatte hige
Imod Freden i Guds Rige.

I Troen paa Guds Søn
Du lærte Bod og Bøn!
Han var dit Hjertes Anker,
Han fyldte dine Tanker,
Ham faldt Du dybt for Fode —
Saa ske Dig som Du tro'de!

Chr. R.

